

Neljänkymmenennen jakeen kätkeyty historia – numero kolmekymmentä

Hesekiel numero yksitoista

Jeff Pippenger

2026-09-02

Hesekielin kirjassa Jerusalemin ”piiritys” on se ”merkki”, joka on koetus, jonka perusteella meidän iankaikkinen kohtalomme ratkaistaan, sillä se merkitsee pedon kuvan muodostumista.

“Herra on osoittanut minulle selvästi, että pedon kuva muodostetaan ennen kuin koetusaika päättyy; sillä siitä tulee Jumalan kansalle suuri koetus, jonka perusteella heidän iankaikkinen kohtalonsa ratkaistaan. ...”

”Tämä on se koetus, joka Jumalan kansalla täytyy olla ennen kuin heidät sinetöidään. Kaikki, jotka osoittavat uskollisuutensa Jumalalle pitämällä Hänen lakinsa ja kieltäytymällä hyväksymästä vääristä sapattia, asettuvat Herra Jumala Jehovan lipun alle ja saavat elävän Jumalan sinetin. Ne, jotka luopuvat taivaallista alkuperää olevasta totuudesta ja hyväksyvät sunnuntaisapatin, saavat pedon merkin.” Manuscript Releases, osa 15, s. 15.

Ne kristityt, jotka pakenivat Jerusalemin Cestiuksen antaman ”merkin” tähden, tekivät niin, koska heitä oli ennalta varoitettu ja he tunnistivat ”merkin”, kun se ilmestyi. Pedon kuvan muodostumisen tunnistaminen merkitsee niiden ”tapahtumien”, ”valmistelujen” ja ”liikkeiden” tunnistamista, jotka johtavat sunnuntailakiin. Ne profeettalliset osatekijät, joista ”merkki” muodostuu, on ymmärrettävä ennen merkin ilmestymistä. Kun Cestius aloitti piirityksen, oli liian myöhäistä oppia, mikä merkki oli.

”Valmistelut ovat jo edistymässä, ja käynnissä on liikkeitä, jotka johtavat pedon kuvan tekemiseen. Maan historian kulussa tapahtuu sellaista, mikä täyttää profetian ennustukset näitä viimeisiä päiviä varten.” Review and Herald, 23. huhtikuuta 1889.

Valmistelut, liikkeet ja tapahtumat

„valmistelut”, „liikkeet” ja „tapahtumat” on tunnistettava ennen koetusta.

“Kaikki se, minkä Jumala on profeettallisessa historiassa määrännyt täyttyväksi menneisyydessä, on täytynyt, ja kaikki se, mikä järjestyksessään on vielä tuleva, tulee täyttymään. Daniel, Jumalan profeetta, seisoo paikallaan. Johannes seisoo paikallaan. Ilmestyskirjassa Juudan sukukunnan Leijona on avannut profetian tutkijoille Danielin kirjan, ja siten Daniel seisoo paikallaan. Hän esittää todistuksensa, sen, minkä Herra hänelle näyssä ilmoitti niistä suurista ja vakavista tapahtumista, jotka meidän on tunnettava seistessämme aivan niiden täyttymyksen kynnyksellä.”

”Historiassa ja profetiassa Jumalan Sana kuvaa pitkään jatkunutta totuuden ja erehdyksen välistä taistelua. Tuo taistelu on yhä käynnissä. Se, mikä on ollut, toistuu.” Selected Messages,

kirja 2, 109.

Meidän ”täytyy tietää” ”ne suuret ja juhlalliset tapahtumat, kun seisomme aivan niiden täyttymyksen kynnyksellä”. Kynnys ilmaisee sen, että meidän on ymmärrettävä tapahtumat jo ennen niiden täyttymistä.

”Mutta profeetallisen kynän ankarat viivat paljastavat muutoksen tässä rauhallisessa näyssä. Peto, jolla on karitsan kaltaiset sarvet, puhuu lohikäärmeen äänellä ja ’käyttää kaiken ensimmäisen pedon vallan tämän nähdén’. Pakanallisuuden ja paaviuden ilmentämä vainon henki on jälleen tuleva ilmi. Profetia julistaa, että tämä valta sanoo ’maan päällä asuville, että heidän tulee tehdä kuva pedolle’. [Ilmestys 13:14.] Kuva tehdään ensimmäiselle eli leopardin kaltaiselle pedolle, sille, joka tuodaan esiin kolmannen enkelin sanomassa. Tämä ensimmäinen peto kuvaa Rooman kirkkoa, kirkollista järjestöä, joka on puettu siviilivallalla ja jolla on valta rangaista kaikkia toisinajattelijoita. Pedon kuva edustaa toista uskonnollista yhteisöä, joka on puettu samanlaisella vallalla. Tämän kuvan muodostaminen on sen pedon työtä, jonka rauhallinen nousu ja lempeät tunnustukset tekevät siitä niin osuvan Yhdysvaltojen vertauskuvan. Tässä on löydettävissä paaviuden kuva. Kun maamme kirkot, yhdistyneinä sellaisissa uskonkohdissa, jotka ovat niille yhteisiä, vaikuttavat valtioon niin, että se panee täytäntöön niiden säädökset ja tukee niiden laitoksia, silloin protestanttinen Amerikka on muodostanut kuvan roomalaisesta hierarkiasta. Silloin tosi kirkko joutuu vainon kohteeksi, niin kuin Jumalan muinainen kansa joutui. Melkein jokainen vuosisata tarjoaa esimerkkejä siitä, mitä kiihkomielisyys ja pahuus voivat tehdä sillä verukkeella, että palvellaan Jumalaa suojelemalla kirkon ja valtion oikeuksia. Protestanttiset kirkot, jotka ovat seuranneet Rooman askeleita liittoutumalla maallisten valtojen kanssa, ovat osoittaneet samanlaista halua rajoittaa omantunnonvapautta. Seitsemännellätoista vuosisadalla tuhannet epäkirkolliset saarnaajat kärsivät Englannin kirkon hallinnon alaisuudessa. Vaino seuraa aina sitä, että maalliset hallitukset suosivat jotakin uskontoa.” Spirit of Prophecy, osa 4, 277.

Pedon kuvan muodostaminen tapahtuu ensin Yhdysvalloissa ja sen jälkeen maailmassa.

”Vieraat kansakunnat seuraavat Yhdysvaltojen esimerkkiä. Vaikka hän käy edellä, sama kriisi tulee kuitenkin kohtaamaan meidän kansaamme kaikissa osissa maailmaa.” Testimonies, volume 6, 395.

Milanon edikti vuonna 313 edustaa muodostumisen alkua ja osoittaa myös suljetun oven seitsemännen päivän adventisteille. Lännen Konstantinus ja idän Licinius liittivät ediktiin sopimusavioliiton, kun Konstantinus antoi puolisisarensa Constantin Liciniukselle neljäntenä sopimusavioliittona, joka on esitetty profeetallisessa linjassa Danielin kirjan yhdennentoista luvun profeetallisen historian kuudesta sopimusavioliitosta. Kaksi ensimmäistä liittyivät pohjoisen ja etelän välisiin sotiin, kaksi seuraavaa olivat idän ja lännen välisiä sisällissotia, ja kaksi viimeistä ovat paavillisen kirkkovallan ja valtiovallan vertauskuvallisia avioliittoja.

Antiokhos II Theos syrjäytti vaimonsa Laodike I:n mennäkseen naimisiin ptolemaiolaisen prinsessan Bereniken (Ptolemaios II:n tyttären) kanssa noin vuonna 252 eKr. Seleukidien valtakunnan sopimusavioliitot solmittiin pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan välillä, kun taas vuoden 313 sopimusavioliitto solmittiin idän keisarin ja lännen keisarin välillä.

Antiokhos II Theoksen liittosopimusavioliitto vuonna 252 eKr. edusti sen Seleukidien valtakunnan alkua, joka Danielin yhdestoista luvun jakeissa kymmenestä kuuteentoista esitetyssä historiassa päätyi loppuunsa valtakuntana. Seleukidien valtakunnan viimeisessä historiassa toteutettiin toinenkin liittosopimusavioliitto Antiokhos III Suuren toimesta, kun hän antoi tyttärensä Kleopatra I Syyran, (profeettallisen historian aivan ensimmäisen Kleopatran) Ptolemaios V:lle vuonna 193 eKr. Tuohon aikaan Ptolemaios V oli noin 16-vuotias ja Kleopatra I Syra noin 10-vuotias. Heidän avioliittonsa oli diplomaattinen sovinto viidennen Syyrian sodan jälkeen. Danielin yhdentoista luvun alfatason liittosopimusavioliitto pohjoisen ja etelän kuninkaan välillä oli merkinnyt toisen Syyrian sodan päättymistä.

Profeettallisen historian viimeinen Kleopatra oli tekemisissä sekä Julius Caesarin että myöhemmin Marcus Antoniuksen kanssa. Julius Caesarin murhan jälkeen vuonna 44 eKr. muodostettiin vuonna 43 eKr. toinen triumviraatti. Triumviraatin muodostivat kolme miestä, ja sen jälkeen kun Octavianus oli pakottanut yhden noista kolmesta, Marcus Lepiduksen, pois kolmiliitosta, seurasi valtataistelu idän Marcus Antoniuksen ja lännen Octavianuksen välillä. Brundisiumissa vuonna 40 eKr. solmittiin sopimus näiden kahden itäisen ja läntisen kilpailijan välillä. Sopimukseen sisältyi avioliitto Octavianuksen sisaren Octavian ja Marcus Antoniuksen välillä. Sopimus ja siihen liittynyt avioliitto eivät kestäneet, ja sen jälkeen kun Marcus Antonius liittyi Kleopatraan, hän erosi Octaviasta vuonna 32 eKr. Aktionin taistelussa vuonna 31 eKr. idän ja lännen valtakunnat yhdistettiin yhdeksi vallaksi, ja Octavianuksesta tuli sen jälkeen Augustus Caesar, roomalaisen loiston ja vallan huipun vertauskuva.

Profeettallisesti Danielin kirjan yhdestoista luvun ensimmäinen liittosopimukseen perustuva avioliitto solmittiin pohjoisen ja etelän kuninkaiden välillä pyrkimyksenä lopettaa vihollisuudet näiden kahden taistelijan välillä, jotka kamppailivat Aleksanteri Suuren valtakunnan uudelleen perustamiseksi. Tämä ensimmäinen Seleukidien ja Egyptin Ptolemaiosten välinen liittoavioliitto oli Seleukidien ja Ptolemaiosten valtakuntien alfa-liittoavioliitto, joka esikuvallisesti kuvasi omega-liittoavioliittoa samojen kahden vallan välillä. Viimeisessä eli omega-liittoavioliitossa Egyptin historian aivan ensimmäisestä eli alfa-Kleopatrasta tuli profeettallinen linkki viimeiseen eli omega-Kleopatraan, jonka suhde Marcus Antoniukseen muodostui viitekohdaksi Octavian ja Marcus Antoniuksen avioerolle. Avioero merkitsi vihollisuuksien uudelleen puhkeamista idän Marcus Antoniuksen ja lännen Octavianuksen välillä, ja nämä päättyivät Aktionin taisteluun vuonna 31 eKr.

Brundisiumin liittosopimusavioliitto vuonna 40 eKr. oli idän ja lännen välisen kamppailun alfa-liittosopimusavioliitto, samoin kuin Laodiken ja Antiokhos II Theoksen liittosopimusavioliitto oli pohjoisen ja etelän välisen kamppailun alfa. Vuoden 313 liittosopimusavioliitto oli Markuksen Antoniuksen ja Octavian alfa-liittosopimusavioliiton omega, samoin kuin Ptolemaios V:n ja Kleopatra I Syyran välinen liittosopimusavioliitto oli pohjoisen ja eteläisen valtakunnan omega-liittosopimusavioliitto. Ne kolme liittosopimusavioliittoa, jotka johtivat vuoden 313 omega-liittosopimusavioliittoon, ovat kaikki yhtenevät ja tarjoavat kolme todistajaa niistä profeettallisista tunnusmerkeistä, jotka liittyvät Milanon ediktiin. Yhdessä idän, lännen, pohjoisen ja etelän neljä kirjaimellista liittosopimusavioliittoa vastaavat paavikunnan kahta symbolista

liittosopimusavioliittoa.

Vuonna 496 frankkien kuningas Klodvig oli naimisissa Klotildan kanssa. Klotilda oli burgundilainen prinsessa, Burgundin kuninkaan Chilperik II:n tytär. Sen jälkeen kun hänen isänsä ja äitinsä murhattiin suvun sisäisessä valtataistelussa, hän eli setänsä suojeluksessa, kunnes hänet annettiin avioliittoon frankkien kuninkaan Klodvig I:n kanssa vuonna 493. Hän oli katolilainen, toisin sanoen hän tunnusti Rooman kirkon nikealais-ortodoksisen uskon. Tämä erotti hänet monista muista ajan germaanisista kuningashuoneista, jotka olivat areiolaisia kristittyjä. Hänen äitinsä Caretena oli ollut katolilainen, ja Klotilda kasvatettiin siinä uskossa. Hänet muistetaan siitä, että hän hellittämättä kehotti Klodvigiä hylkäämään pakanuuden ja ottamaan vastaan katolisen kasteen, ja sittemmin hänen kääntymyksensä vuonna 496 on yksi Ranskan ja läntisen niin kutsutun kristikunnan varhaisen historian tärkeimmistä tapahtumista.

Klovis vannoi, että jos hän voittaisi Tolbiacin taistelun, hän kääntyisi Klotildan katoliseen uskoon ja ottaisi kasteen. Alemannien kuningas surmattiin, heidän armeijansa murtui, ja frankit voittivat. Voiton jälkeen Klotilda järjesti niin, että Reimsin piispa Remigius opetti Klovista, ja hänet kastettiin (perimätiedon mukaan joulupäivänä vuonna 496) yhdessä useiden tuhansien sotureidensa kanssa.

Klovis oli frankkien kuningas, mikä nykytermein tarkoittaa Ranskan kuningasta. Hänestä tuli ensimmäinen Euroopan kuninkaista, jotka lopulta luopuivat pakanallisesta uskonnostaan ja kääntyivät katolisuuteen. Tästä syystä Klovista pidetään katolisen kirkon ”vanhimpana poikana”, ja Ranskaa kutsutaan ”katolisen kirkon vanhimaksi tyttäreksi”. Vuonna 1980, kun paavi Johannes Paavali II vieraili Ranskassa, hän kysyi: ”Ranska, kirkon vanhin tytär, oletko uskollinen kasteellesi?”

Kloviksen kääntyminen nikealaiseen katolisuuteen merkitsee sellaisen vertauskuvallisen avioliittosaattueen alkua, joka johtaisi vuoden 538 vertauskuvalliseen liittoavioliittoon. Kloviksen ja sen porton välinen vertauskuvallinen liittoavioliitto, joka harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa, sai esikuvansa Danielin kirjan yhdennentoista luvun neljästä aiemmasta liittoavioliitosta. Klovis oli ensimmäinen eurooppalainen kuningas, joka antoi Rooman kirkolle sotilaallista ja taloudellista tukea, ja sen vuoksi Klovis on esitettyä Danielin kirjan yhdennentoista luvun historiassa.

Ja sotajoukot nousevat hänen puoleltaan, ja ne saastuttavat voiman pyhäkön ja lakkauttavat jokapäiväisen uhrin, ja ne pystyttävät hävityksen kauhistuksen. Daniel 11:31.

Clovis vuonna 496 merkitsee niiden eurooppalaisten poliittisten rakenteiden alkua, jotka ”nousevat” auttamaan paaviutta sen kohotessa valtaan. Se merkitsee vertauskuvallisen hääkulkueen alkua. Jakeen ”käsivarret” myös saastuttaisivat ”voiman pyhäkön”, joka sekä pakanalliselle että paavilliselle Roomalle on Rooman kaupunki.

Kaksi pyhäkköä

Danielin kirjassa on kaksi eri hepreankielistä sanaa, jotka on käännetty sanalla ”pyhäkkö”. Heprean sanat ’miqdash’ ja ’qodesh’ käännetään molemmat ”pyhäköksi”, mutta qodesh voi

tarkoittaa ainoastaan pyhää todellisuutta, kun taas miqdash voi asiayhteydestä riippuen tarkoittaa joko pyhää tai epäpyhää pyhäkköä.

Jaessa kolmekymmentäyksi mainittu ”voiman pyhäkkö” on ‘miqdash’ ja kuvaa Rooman voiman pyhäkköä, joka sekä pakanalliselle että paavilliselle Roomalle oli Rooman kaupunki. Actiumin taistelusta lähtien, jolloin Octavianus yhdisti valtakunnan, pakanallinen Rooma oli voittamaton kolmensadan kuudenkymmenen vuoden ajan (yhden ajan) Danielin kirjan yhdennentoista luvun kahdennenkymmenenneljännen jakeen täyttymykseksi.

Hän tulee rauhallisesti maakunnan lihavimpiinkin paikkoihin; ja hän tekee sellaista, mitä eivät hänen isänsä ole tehneet eivätkä hänen isiensä isät; hän jakaa heidän keskuuteensa saalista, ryöstöä ja rikkautta; ja hän punoo juonensa linnoituksia vastaan, mutta vain ajaksi. Daniel 11:24.

Kun pakanallinen Rooma hallitsi Rooman kaupungista käsin, se oli voittamaton, mutta kun Konstantinus siirsi pääkaupungin Konstantinopoliin vuonna 330, jakeen kaksikymmentäneljä ”aika” täyttyi. Kun viimeinen Danielin seitsemännen luvun kolmesta sarvesta (gootit) ajettiin pois kaupungista, paavillinen Rooma otti profetallisesti valtaistuimen haltuunsa Raamatun profetian viidentenä valtakuntana vuonna 538. Gootit olivat piirittäneet Roomaa, mutta vetäytyivät lopulta, kun Justinianuksen kenraali Belisarius varmisti kaupungin hallinnan. Rooman kirkko hallitsi sitten ylimpänä tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan, kunnes Napoleon poistatti paavin virasta ja karkotti hänet maanpakoon vuonna 1798.

Rooma, ”voiman pyhäkkö”, ”saastutettiin” (saastutettiin, merkityksessä ”haavoitettiin tai hajotettiin”) niiden ”asevoimien” kautta, jotka johtuivat kaupunkia vastaan käydystä jatkuvasta sodankäynnistä ja joita edustavat ensisijaisesti Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun neljä ensimmäistä pasuunaa.

Vuodesta 496 eteenpäin seurannut historia näkisi Rooman kaupungin saastuvan sen muuttuessa Rooman valtakunnan vallasta ja loistosta roomalaiskatolisen valtakunnan valtaan ja loistoon. Nuo käsivarret poistaisivat pakanuuden uskonnon, jota kohdassa edustaa sana ”jokapäiväinen”, omaksuessaan Nikean katolisuuden uskonnon.

Vouillén taistelussa Klovis kukisti Alarik II:n johtamat arianiset visigootit ja valtasi Akvitanian. Voiton jälkiseurauksena, vuonna 508, itäinen keisari Anastasius I (Konstantinopolissa) kunnioitti Klovista tämän voitosta visigooteista. Gregorius Toursilainen kertoo, että Anastasius lähetti Kloviksen viralliset asiakirjat, jotka tekivät hänestä konsulin. Toursissa, Pyhän Martinuksen kirkossa, Klovis puki ylleen purppuraisen tunikan ja viitan, asetti diadeemin päähänsä, ratsasti ulos ja sirotteli kultaa ja hopeaa kansanjoukolle. Gregorius sanoo, että siitä päivästä lähtien häntä huudettiin konsuliksi ja että Rooman keisari tunnusti Kloviksen lailliseksi kristityksi kuninkaaksi lännessä. Hänet palkittiin siitä, että hän mursi arianiset visigootit, joita myös Konstantinopoli vastusti. Vuosi 508 on se vuosi, jolloin idän keisari julkisesti kunnioitti katolista frankkikuningasta—kirkko, voitto ja roomalainen legitimizeetti yhdessä kohtauksessa. Vuosi 508 on se vuosi, jolloin frankkien katolinen kuningaskunta seiso Gallian hallitsevana katolisena valtana murrettuaan arianisten visigoottien vallan. Klovis on ensimmäinen merkittävä

barbaarihallitsija, joka taisteli Nikean katolisuuden puolesta ariaanisia kuningaskuntia vastaan, ja siten Ranskan roolin esikuva "kirkon vanhimpana tyttärenä". Klovis edustaa ajanjaksoa vuodesta 496 vuoteen 508 asti ja on symbolisen avioliittosopimuksen alfa-symboli. Ne kolmekymmentä vuotta vuodesta 508 vuoteen 538 edustaa Justinianus, joka on kulkueen oomega-symboli.

Vuonna 538 "käsivarret" asettivat paavillisen vallan maan valtaistuimelle 1260 vuodeksi. Tuolloin vertauskuvallinen liittosopimusavioliitto saatettiin päätökseen sen avioliittosaattueen päättyessä, joka oli alkanut vuonna 496. Vuonna 1798 Rooman paavin ja Ranskan Kloviksen välillä alkanut liittosopimusavioliitto mitätöitiin, kun Ranskan Napoleon erotti paavillisen vallan teettämällä kenraalillaan paavin vangitsemisen.

Alfaa symboloiva paavillinen sopimusavioliitto, joka oli aloittanut avioliittosaattueensa vuonna 496, saatettiin päätökseen sunnuntailain voimaantullessa vuonna 538, ja sen jälkeen se purettiin vuonna 1798, aivan kuten jokainen muukin Danielin yhdentoista luvun sopimusavioliitto. Ilmestyskirja lisää paavilliseen avioliittoseen Euroopan kuninkaiden ja katolisuuden paavien välillä, sillä Ilmestyskirjan kahdennentoista luvun lohikäärme on sekä Saatana että pakanallisen Rooman kuninkaat.

"Niinpä samalla kun lohikäärme ensisijaisesti edustaa Saatanaa, se toissijaisessa merkityksessä on pakanallisen Rooman vertauskuva." Suuri taistelu, 439.

Ilmestyskirjassa Johannes ilmoittaa meille kolme asiaa, jotka kuninkaat (lohikäärme) antoivat katolilaisuuden meripedolle.

Ja peto, jonka minä näin, oli leopardin kaltainen, ja sen jalat olivat kuin karhun jalat, ja sen suu kuin leijonan suu; ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan. Ilmestys 13:2.

Vuonna 496 Euroopan kuninkaat alkoivat antaa paavilliselle pedolle "voimansa", jota edustivat heidän sotilaallinen mahtinsa ja taloudellinen tukensa. He olivat siirtäneet valtakuntansa pääkaupungin Konstantinopoliin vuonna 330, jättäen Rooman kaupungin paavillisen vallan "istuimeksi". "Asevoimat" osoittivat tämän jälkeen paavillisen kirkon kaikkien kirkkojen pääksi vuonna 533 Justinianuksen asetuksen myötä. Asetukseen sisältyi heidän sotilaallisen mahtinsa käyttäminen niiden vainoamiseen, jotka paavius määritteli harhaoppisiksi, ja näin heidän siviilisen "valtansa" asettaminen paavien käsiin.

Paavinvallan ja Euroopan kuninkaiden välinen alfa-liittosuhde alkoi Clovisin aikana vuonna 496. Vuoteen 508 mennessä pakanaus, valtakunnan laillisenä uskontona, oli syrjäytetty Nikean katolisuuden uskonnon tieltä. Vuonna 533 Justinianus tunnusti paavinvallan kaikkien kirkkojen pääksi ja luovutti heidän omien valtaistuimiensa laillisen vallan paavilliselle vallalle.

Alfa- ja Omegavaltaitu

Vuonna 330 Rooman kaupunki jätettiin Rooman kirkon käsiin, jossa hän istuisi siihen saakka, kunnes hänet tuhotaan tulisessa järvessä Kristuksen toisessa tulemuksessa. Vuonna 538 hänet asetettiin jälleen virallisesti paavinistuimelle, mikä näin osoittaa vuosien 330–538 historian

profeetalliseksi ajanjaksoksi, joka alkaa alfa-istuimella ja päättyy oomega-istuimeen. Tämä ajanjakso kuvaa Raamatun profetian neljännen valtakunnan (Pergamon) päättymistä asteittaisena häviönä, joka alkaa vuonna 330 ja päättyy vuonna 538 Tyatiran saapuessa. Sekä läntinen että itäinen Rooma jatkoivat hidasta hajoamistaan vuoden 538 jälkeen, mutta ajanjakso alkoi istuimen antamisella, mikä merkitsi Rooman kaupungin luovuttamista paavinvallalle vuonna 330, kunnes istuimesta tuli vuonna 538 ei enää pelkästään kaupungin valtaistuin, vaan kaupungin edustaman valtakunnan valtaistuin.

330–538 on erityinen profeetallinen ajanjakso, joka määrittelee paaviuden valtaannousun ”kahdeksan” tienviittoa. Nämä kahdeksan vaihetta toistuvat paaviuden kuolettavan haavan paranemisessa pian tulevan sunnuntailain yhteydessä.

Kahdeksasta askeleesta ensimmäinen oli Rooman kaupungin antaminen paavilliselle vallalle, ja kahdeksas askel oli kaupungin antaminen Raamatun profetian viidennen valtakunnan valtaistuimeksi. Tämä yksilöi vuoden 538 istuimeksi ja ”kahdeksanneksi askeleeksi, joka on edellisistä seitsemästä askeleesta”. Ensimmäinen askel oli istuimen antaminen ja kahdeksas askel oli istuimen antaminen; siten ensimmäinen askel vuonna 330 on alfa ja vuosi 538 on oomega. Kaksi istuinta, kolme sarvea poistettuna, jokapäiväinen poistettuna, Kloviksen kääntyminen ja Justinianuksen säädös muodostavat yhteensä kahdeksan askelta, jotka yksilöivät hääkulkueen ja lopulta avioliiton.

Vuonna 1798 Ranska, se valta, joka oli edustanut kymmentä eurooppalaista kuningasta ja joka asetti paaviuden valtaistuimelle vuonna 538, poisti paaviuden juuri tuolta samalta valtaistuimelta. Alfaliittoavioliitto, jota edustaa vuosien 538–1798 historia, on esikuva paavillisen vallan omegaliittoavioliitosta Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuninkaan kanssa. Avioliittokulkue vuodesta 496 vuoteen 538 on esikuva kahdeksasta vaiheesta, jotka vastaavat Yhdysvaltain kahdeksaa viimeistä presidenttiä. Klovis ja Ranska ovat kymmenen eurooppalaisen kuninkaan symboleja. Ne edustavat Yhdysvaltoja, josta pian tulevan sunnuntailain yhteydessä tulee Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuninkaan johtava kuningas.

Danielin yhdentoista luvun viisi aiempaa liittosopimusavioliittoa vastaavat viimeisten päivien kuudetta ja viimeistä liittosopimusavioliittoa. Pohjoisen ja etelän alfa- ja omegaliittosopimusavioliitot osoittavat, että etelästä tuleva morsian on alfa ja omega on pohjoisesta tuleva morsian. Pakanallisen Rooman liittosopimusavioliitoissa idästä tuleva alfa-morsian annettiin lännelle, ja vuoden 313 omega oli lännestä tuleva morsian. Nuo neljä avioliittoa ovat profeetallisesti sidotut toisiinsa ensimmäisen Kleopatran ja viimeisen Kleopatran kautta. Paavillisen Rooman vertauskuvallinen liittosopimusavioliitto esitti sulhasen profeetallisen kymmenen kuninkaan liittoutuman ensisijaisena kuninkaana, joka liittyi yhteen morsiamensa kanssa — Rooman helakanpunaisen naisen. Avioeron pani toimeen kymmenen kuninkaan ensisijainen kuningas vuonna 1798.

Vuoden 313 liittosavioliitto edustaa paavillisen vallan viimeistä liittosavioliittoa Yhdysvaltojen kanssa — Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuninkaan etevimmän kuninkaan kanssa; kaksisarvisen vallan kanssa, jota Ranskan kaksisarvinen valta esikuvallisesti kuvaa.

Historia, joka alkoi Cloviksesta vuonna 496 ja johti lopulta Justinianuksen säädökseen vuonna 533 sekä paaviuden valtaistuimelle asettamiseen vuonna 538, edustaa ajanjaksoa vuodesta 1989 sunnuntailakiin asti.

Jatkamme näitä asioita seuraavassa artikkelissa.